

Hele Kõre

Linnateatri näitleja, Evelini kursuseõde ja sõbranna

Evelin on selline asjaajaja, talle meeldib kõike kontrolli all hoida, ta on kindlasti juhtiv pool. Kui satume kahekesi reisima, lülitan mina end automaatselt välja, sest tean, et minu eest hoolitseatakse ja ma olen kindlates kätes. Evelinile võib see vahel küll närvi-dele käia, aga ma siiski arvan, et talle see asjaajaja roll meeldib.

Ta vajab metsikus koguses tähelepanu. Selles ei ole midagi taunimisväärtset, sest kes ei vajaks. Ta on stiilne, talle meeldivad efektsed rõivad, sädelevad aksessuaarid! Ma ei tea kedagi, kel oleks nii palju ehteid ja kes nii ruttu oma riietest ära tüdineks – kogu aeg on vaja midagi uut. Loodus on andnud talle suures koguses annet ja sarmi! Ja oma tööd tehes on ta äärmiselt põhjalik. Olen alati imetlenud tema head mälu. Ta võib täpselt öelda, mida me näiteks aasta tagasi tegime.

Meil juhtub koos olles alati midagi meeleut. Ning kui me mõnel päeval teineteist näinud pole, siis peame ühe pikema telefonikõne ja raporteerime detailselt oma päevast. Näiteks alles hiljuti oli lustakas juhtum «Teatrilauludes», kus meil tuleb kahekesi neljal käel mängida Arvo Pärdi klaveripalasisid. Lood tuleb aga sisse juhutada koos kõneledes ja ühe intonatsiooniga. Ma siis alustasin, sain öeldud pool loo pealkirjast ning avastasin äkki, et Evelin oli lihtsalt vait.

Hetke pärast sai ta muidugi aru, et oli magama jäänud, vabandas siis viisakalt publiku ees, öeldes, et see ei pidanud nii olema... Kui me siis uuesti alustasime, juhtus see, mida vanemad kolleegid on alati hirmuga meenutanud: naer tuleb peale, nii et pane või näpp suhu ja hammustata katki, aga ikka ei aita. Nii juhtus ka meiega – me lihtsalt naerisime! Ega sellega asi piirdunud, naeru nahka läks terve etendus. Sest kui naerukuradike on juba silmis, siis ega see nii lihtsalt sealt ei lahku. Ja uskuge, Evelinil on see kurat silmi kerge tekkima! Publik vist ei saanudki teada, mis selle Pärdi klaveripala pealkiri oli.

Palju sul üldse elus ebaõnnestumisi on olnud?

On olnud, aga samas tundub, et saatus on mind hoidnud. Ma olen elu käest vähe vitsa saanud. Seepeale ärkab minus taas optimist – küll need vitsad ka kord tulevad. (Lõkerdab.)

Oled sa kunagi mõelnud, et milleks see kõik?

Sellist tunnet küll pole. Pigem et appi, ma olen nii andetu, mida ma sinna lavale ronin; inimesed maksavad veel raha, et vaatama tulla. See tunne tuleb mõnikord küll, et ma ei oska, ei saa hakkama ja olen üldse üks suur häbiplekk.

Kuidas sa sellest siis üle saad?

Eks siis, kui keegi mõne hea sõna ütleb, hakkab päiksekiir põuest välja pugema. Ehk vajan ma haiglaselt palju tunnustust ja

kiitust. Kujutan ette, et minu vajadus tähelepanu järele võib mu lähedastele mõnikord kurnav olla. (Muheleb.) Ja eks ma kiituse peale vasta alati, et oh, mis te nüüd...

Südamest tulnud kiitus on oluline. Meie oleme saanud teatrikoolis ju mingis mõttes vene kooli. Läänemaailma «te olete nii andekad, ilusad ja tublid» on meile võõras. Pigem raske töö kui kiire kiitus. Ja kui kord see harv lahke sõna tuleb, on sel tunduvalt suurem kaal.

Kriitikat ikka talud?

Talun põhjendatud kriitikat. Või kui kritiseerib keegi, keda ma usaldan. Kõige olulisem on ikkagi kolleegide kriitika. Nende hinnanguid ma isegi ootan.

Ja mingit rivaalitsemist näitlejate vahel polegi?

Ma pole sellega kokku puutunud. Rääkisin ennist kadedusest. Selle tundega on nii, et kui näed, kuidas keegi su kõrval teeb mingi väga kihvti töö, siis mõtled, et tahaks ju ka nii hästi osata. Aga see on pigem see valge kadedus.

Näiteks see, kuidas Hele mängib «Tões ja õiguses» Karinit! Istusin ja vaatasin... Ja mul ei olnud sõnu. See roll on võimas! Aga ma pigem ei tee suuri sõnu, sest siis pahandab tema. (Naerab.) Aga see roll on võimas.

Ütlesid, et lähete Priiduga kuuks ajaks puhkama. Kuhu siis?

Plaan on Eestist mitte lahkuda. Et mitu head sõpra on ostnud endale maakodu, siis pakime telgi ja magamiskotid autosse ning vaatame, mida suvi toob. Ma väga ootan seda aega. 🍷